

Huis verduurzamen**Thuisbaas**

Dit jaar moeten we beginnen met het verduurzamen van onze woningen. Dat is nodig, want 23 procent van de CO₂-uitstoot in Nederland is afkomstig van woningen en er zijn nog maar weinig huizen energieneutraal. Op deze plek vertellen huiseigenaren hoe zij het aanpakken. Zij worden daarbij geholpen door Thuisbaas, de sociale onderneming die is ontstaan vanuit de stichting Urgenda – de organisatie die Nederland sneller duurzaam wil maken.

'Vroeger promoveerde ik gas'

Met een grote glimlach opent Rene Tuijn (47) de deur van zijn comfortabele woning in de Assendelftse nieuwbouwwijk Saendelft. Ondanks de winterse temperaturen is het behaaglijk warm in de huiskamer. Warmte die door Tuijns eigen huis wordt opgewekt. „In de zomer lever ik elektriciteit, in de winter neem ik weer iets terug.”

Tuijn is interim-manager in het basisonderwijs en fractievoorzitter van de PvdA in de gemeenteraad van Zaanstad. In de jaren '90 werkte hij als energieadviseur voor Energiebedrijf Zaanstreek-Waterland, het huidige Vattenfall. „In die tijd promoveerde ik gas als energiebron. Daar moet je nu niet meer aan denken.”

Lening

In 2008 ging Tuijn in Saendelft wonen. „Toen was het huis al goed geïsoleerd. Ik heb bij de oplevering de aannemer gevraagd of hij een zonneboiler in mijn huis wilde plaatsen maar daar wilde hij niet aan beginnen. Zo ging dat toen nog.”

Vier jaar geleden ging hij actief op zoek naar energiebesparing in

huis. Hij kwam uit bij de firma Thuisbaas. „Ze zijn vijf dagen bezig geweest om alles in huis aan te leggen. Ik heb ervoor gekozen om alle leidingen netjes weg te werken, daar stelde mijn vrouw wel prijs op”, vertelt hij lachend. Het kostte het stel 31.000 euro. Bij Tuijn is energieneutraal hetzelfde als kostenneutraal. „Het geld dat ik verdien aan het leveren van energie, gebruik ik om mijn lening af te lossen. In 15 jaar heb ik mijn investering eruit, dus nog 12 jaar te gaan.”

Actiever

Tuijn zegt desgevraagd dat 'we' afstevenden op een klimaatramp. „Ik ben er bang voor. Er komen steeds meer mensen bij op aarde. Die willen, net als wij, comfort, reizen, internetten. De energievraag zal alleen maar groter worden. Het roer moet echt om. We moeten veel actiever op zoek naar alternatieve energie. Nederland is het slechtste jongetje in de klas als het gaat om alternatieve energie. Zoals wij hier in het Westen leven, dat kan niet langer.”

Ideeën heeft hij genoeg. „Alle

daken van woningen, maar ook bedrijven, kunnen worden volgelegd met zonnepanelen. Hetzelfde geldt voor de windmolens, die nemen relatief weinig plaats in en zijn effectiever dan bijvoorbeeld zonnepanelen. Er wordt vaak gesproken over horizonvervuiling, maar ja, we moeten wel iets. Je kunt niet ongebreidelde energie gebruiken en tegelijkertijd geen offers willen brengen.”

Tuijn begint over de kilowattuurprijs bij bedrijven: „Ze betalen een fractie van wat de consument betaalt. Dat motiveert bedrijven niet om te denken aan alternatieve energie. De overheid kan hen bewust maken door de elektriciteit zwaarder te belasten of een CO₂-belasting in te voeren.” Over kernenergie is hij sceptisch. „Kernenergie is enorm duur. Je ziet dat de huidige kerncentrales, zoals die in Petten, met kunst- en vliegwerk in stand worden gehouden, terwijl ze eigenlijk al aan het einde van hun levensduur zijn. Ik vind winstdenken bij kernenergie een heel groot gevaar, ook met afvalopslag. Waterstof zit nog in de ontwikkelfase. Toyota heeft een waterstofauto en

'Vliegen naar Zuid-Italië voor de prijs van een retourtje Utrecht, dat kan niet'

er zijn vier waterstof-tankstations, dan heb je het op dit moment wel gehad.”

Belachelijk

Hij rijdt zelf in een elektrische auto. „Als ik vlieg, koop ik de CO₂ af. Vliegen is belachelijk goedkoop. Dat moeten we echt duurder maken. Als je naar Zuid-Italië kunt vliegen voor de prijs van een retourtje Utrecht, dan is er iets goed mis. Daarbij zit je wel met het dilemma dat het vliegen moeilijker wordt voor de mensen die minder te besteden hebben.”

Peter de Jong

Rene Tuijn: „De aannemer weigerde in 2008 een zonneboiler te plaatsen.”

FOTO PETER DE JONG

Andermans rommel

Journalist Jaap Timmers bindt de strijd aan met zwerfvuil

Aria van de plasticvissers

'Troepmenneke' noem ik hem. 'Mister Trash Wheel', de vinding van de Amerikaan John Kellet, hapt al vijf jaar drijvende rommel uit het water in de haven van Baltimore. Het was daar niet meer te harden zo smerig. Hier zwemmen kon al lang niet meer. Een hengeltje uitwerpen in de plastic drab, zinloos.

Zo'n 1.233.000 kilo viezigheid viste troepmenneke al uit de haven, waaronder 700.000 sigarettenpeuken. En nu, in 2020, is het havenhoofd schoon genoeg om er op een gezonde manier te verblijven en te recreëren.

Plasticvisser Kellet, die zijn tijd ver vooruit was, ontwierp zijn machine in 2007. Inmiddels drijven er een paar rond en zijn ook andere Amerikaanse kuststeden van plan de machines in te zetten.

Troepmenneke pakt de rommel uit het

water door middel van een lopende band. Hij oogt als een vriendelijke reus. Doet een beetje denken aan Holle Bolle Gijs in de Efteling, die kinderen aanspoort papiertjes in zijn mond te gooien. 'Papier hier.' U zult denken: wij hebben toch onze eigen plasticvisser Boyan Slat? Die kwam met zijn plasticgrijper op zee (Ocean Clean-Up). En recent ook met een apparaat (Interceptor) om rivieren schoon te maken. Op een kekke presentatie deed Boyan Slat voorkomen dat dit een totaal nieuwe vinding was. Het idee (de lopende band) is vrijwel identiek aan die van Baltimore. Volgens The New Yorker onthield Slat de maker van troepmenneke informatie over de ontwikkeling van zijn 'eigen' vinding. De aanpak van rommel is een serieuze zaak. Grote ego's kunnen we missen als kiespijn. Adam Lindquist, de baas van de

Baltimore's Healthy Harbor Initiative, feliciteert Boyan Slat ruitelijk, zij het met *tongue in cheek*. „Wij wensen hem veel succes. Imitatie is een mooie vorm van vleierij.” Op mijn vragen antwoordt het Boyan Slat-team dat de Interceptor toch echt iets anders is. Mondiaal zijn duizend rivieren ernstig vervuild. Het is zaak dat overheden troep-happers, in welke vorm dan ook, inzetten. Op het eind van de dag is het dan nog de vraag wat er met al dat opgeviste plastic wordt gedaan. Wat gebeurt er met de shit-zooi uit – pak hem beet – de Mekong? In de fik steken, wegmoffelen onder de grond? Plasticchappers zijn niet zaligmakend. John Kellet: 'Wij bestrijden een symptoom van de ziekte. Het is geen genezing.' Niet weggooien is beter. Of liever: helemaal geen wegwerpplastics meer maken.

Reageren? j.timmers@mediahuis.nl